

havainto

Titanik-gallerian julkaisu
Nº5 / syksy 2012

index

Esipuhe! Preface s. 4-5

Andrew Demirjian:

Perceptual Justice, Inspiration Gaps s. 6

Super Public Art School 31.5. - 17.6. s. 8-9

Tommi Matikka:

Dying with Your Eyes Open 28.6. - 15.7. s. 12-15

Salla Vapaavuori & Emma Rönnholm:

Naftaliini 26.7. - 19.8. s. 16-19

Valtteri Virtanen:

Vastauksia taidegallerian merkityksestä s. 20-21

Frank Brümmel:

A Rose is a Rose 23.8. - 16.9. s. 22-23

Henri Hagman: (Hommage Leif Färdingille)

ja muita maalauksia 20.9. - 14.10. s. 24-25

James Andean & Merja Nieminen

Cleome / Gliese 581c 18.10. - 11.11. s. 28-29

Kuluneen kevään teemana Titanikissa oli *Liikutus*. Teemanäyttelyiden lisäksi Titanikissa järjestettiin paljon ohjelmaa. Maaliskuussa Titanikin hallitus koordinoi *Mikään ei koskaan muutu* -projektin, aiheena galleriatilan merkitys kaupungissa. Ohjelmaan kuului mm. kaksi keskustelua *Heikki Marilan*, *Lea Kantosen*, *Simo Alitalon*, *Cay Sevónin* ja *Suvi Aarnion* seurassa. Galleria-assistentti *Valtteri Virtanen* purki maaliskuisen projektin haastattelutulokset raportiksi (s. 20-21).

Huhtikuussa Titanikissa vieraili joukko kansainvälisiä performanssitaiteilijoita ja muusikoita. Kiitos yhteistyöstä helsinkiläiselle *Là-Bas* -biennaalille sekä uudelle tulokkaalle, turkulaiselle *New Performance-festivaalille*! Kuvia ja videoita näistä tapahtumista sekä mm. apuraha-monopolista löydät kotisivuiltamme.

Jaakko Pallasvuo:

Plausible Manner (solo-exhibition)

Shaving Ryan's Privates (sreening curated by Pallasvuo)

19.7. - 22.7.

Titanikin tapahtumissa ja näyttelyissä vieraili viime vuonna yli 11000 ihmistä. Lisäksi Titanikin järjestämät screeningit kaupunkitilassa ja taidehotelliprojekti Hamburger Börsissä keräsivät kymmeniätuhansia katsojia. Kaikki Titanikin tapahtumat ovat aina ilmaisia.

Titanikin jäseneksi liittyminen on varsin helppoa. Lähetä vapaamuotoinen hakemuksesi ao.osoitteeseen. Kaikki nykytaiteen parissa työskentelevät tekijät ovat lämpimästi tervetulleita satapäiseen joukkoomme. Titanikin toiminnasta vastaa v. 1960 perustettu taiteilijayhdistys Arte ry.

Syksyn 2012 teemana on Havainto. Lämmin kiitos kaikille mukana oleville taiteilijoille!

Kimmo Modig
toiminnanjohtaja / director

Esipuhe Preface

In case you're wondering, the text on the left is completely different than the one you're reading now. This should not be thought as an act of segregation but as helplessness. To begin with, I don't know how one should translate "*Liikutus*", the theme of our Spring 2012 exhibitions programme. Think of "*movement*" and "*moving*" at the same time, like rollerskating really fast and then seeing a child drop her iphone to a river.

Onwards, then. For Fall 2012 our theme is *Observation*. But since most of the artists' texts are in Finnish, let me just tell you how damn amazing we are: We had over 11.000 visitors last year in our events plus a great deal of people checking

out screenings in the city space and in our *Arthotel* project, all the events and exhibitions are always free of charge.

But please, don't let this cocky preface hinder your ambitions: If you're an artist and like what Titanik is doing, join us and change everything! It's easy, just send us an e-mail and tell us what you do.

Lastly, and most importantly I want to give a big, warm thanks to all the artists who show their work at Titanik.

We're very excited to see how the theme for Fall 2012, "*Observation*", will manifest itself as a whole.

Tsau,

Kimmo Modig
Managing Director /
Great Smurf
Titanik

www.titanik.fi
director@arte.fi,
tel. +358 45 8998772

Perceptual Justice, Inspiration Gaps

Andrew Haik **Demirjian**

Do you root for the underdog while watching a sporting event? Do you come in half way through a game, and find you're rooting for the team who's down? New research points to a deep, almost innate, sense of justice humans experience behind these knee jerk reactions. I have a similar feeling towards the relationship between sound and image.

Is there such a thing as perceptual justice? If so, I believe I have it. Marshall McLuhan points to the written word as a moment when our perceptual senses begin to privilege the visual over the auditory. This has been

compounded in cinema over the last eighty-five years. The soundtracks in most Hollywood films aim to economically push the narrative forward with dialog or play support to the visuals to heighten the emotional impact of the images. It is a rare case where the audio track is the central focus of a film, a notable exception would include something like *The Conversation*.

One of my interests as an artist is to recalibrate these relationships: to raise the aural track and visual track to an equal level. What emotions can be evoked from alternatives to these Hollywood conventions?

The Appeal of the Underdog
[http://psp.sagepub.com/
 content/33/12/1603.full.
 pdf+html](http://psp.sagepub.com/content/33/12/1603.full.pdf+html)

What meanings can be generated or revoked from these experiments? These questions surrounding perceptual equality have been some of the driving forces in my work over the last decade. One of the aesthetic approaches I have been working on to provide a counter to the dominant formats is to use the visual signal as a form of visible evidence. The image becomes a referent to the sonic origin or an index to the space/time of the sonic recording.

For instance, *Red Shirt, Black Shirt, Staircase* (2008) takes the third flight stairs of the now (sadly) defunct Experimental Television Center and uses it as a musical instrument. The creaks and the cracks and the nuances of the wood, the corrosion of time, the presence of all of those that have gone before me that walked on these stairs in anticipation of creating is in the steps. The piece uses a computer program that algorithmically edits multiple trips up and down, fragmenting and looping passages, turning this space of transition into the primary focus. Here again that which is undervalued – a space that's existence is to merely shuffle you to another space now becomes the focal point. The unexpected interlocking rhythms and the sonic texture of space is a central aspect of the work. However, the visual

is still important – it serves as a marker of the sound source, the shirt color as a visual referent to differing times, and the connotations in the gesture of the mundane all play a large role here but the sonic and visual are equals in meaning making.

Another work from the same time, *Interstices* (2008), features a pentatonic riff played on two toy pianos side by side fed into an algorithm that creates loops of varying lengths, creating strange spaces and openings. Again the image stands as visible evidence of the sound source and performance but also functions to underscore the juxtaposition between simple and complex – the toy and the technical. Sonically, what is of most interest to me is the rhythms that are created that extend the range of my human limitations – I cannot physically and/or culturally approach playing the piano in the style that occurs, the rhythms are like an off-kilter spastic Thelonius Monk robot. Both the visual and sonic serve important functions where one does not outweigh the other. These pieces are music out of video, video out of music.

Another ongoing body of work looks at a distinctly different perceptual relationship between the sonic and visual. This research deals with the

perception of simultaneous interior and exterior spaces. It is the sonic place of thoughts. Where is this place, what are its dimensions? There is no visual equivalent to the voice in your head. How can you express the sonic spaces of mental activity in relation to the visual – the basic operating system for all of us? This is another area that has been relegated to marginal status in the abundance of television and films – save for Film Noir, Dexter, and an occasional technique thrown into the mix. What new ways can express the mobile interior/exterior of our daily existence?

There is a gap between our perceived world and the standardized formal relationships of sound and image in popular media, call it an "inspiration gap" that drives the creative process. What new methods and forms can explore, express and document the complexities and etherealness of consciousness, space and time? The church bell in Turku rings, it is time to get back to the lab.

Andrew Haik Demirjian:

Reflect, Resonate, Reshape, Repeat

19-21.6.

SPAS

31.5. - 17.6.

Super Public Art School (SPAS) on taiteilijoille ja taiteesta kiinnostuneille suunnattu taiteilijavetoinen koulu, jonka toiminta perustuu tietotaidon jakamiseen ja kehittämiseen. Toiminnallaan SPAS tuottaa nykytaidetta ja pyrkii luomaan uusia malleja taiteilijoiden työllistymiselle. Tarkoituksemme on kannustaa omaehtoiseen tiedon tuottamiseen ja itseorganisoitumiseen sekä tarjota ilmaista koulutusta.

SPAS will continue in Summer 2013 with additional programme throughout the rest of 2012.

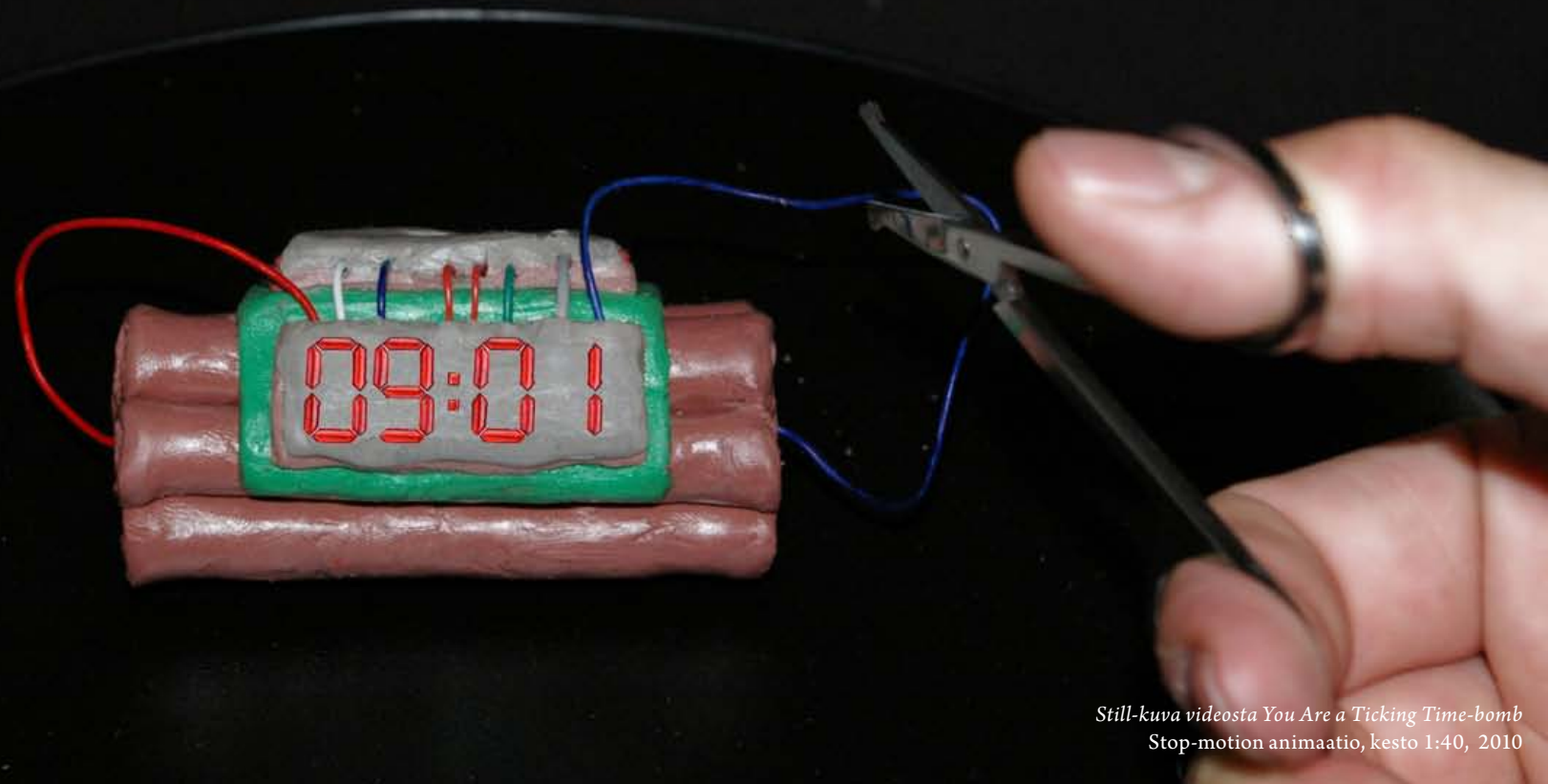
<http://superpublic.tumblr.com>

Tommi Matikka:

Dying with Your Eyes Open

28.6. - 15.7.

Tommi Matikka

Pomminpurkaja

Sinä olet tikittävä aikapommi. Jokainen ihminen on. Kun olen toisen ihmisen läheisyydessä, kuulen sen. Kun käyn nukkumaan, tikitän itseni uneen. Me olimme kaikki lapsia. Mitä sitten tapahtui? Jos olisikin niin, että lapset ovat täysin viattomia ja näin ollen vain ympäristönsä saastuttamia, tulisi ymmärtää tuo viattoman ihmisen alkumuoto ja nähdä miten meille kävi näin. Sillä ympäristömmehän koostuu lopulta vain yksilöistä. Todellisuuden myöntäminen

tuntuu väistämättömältä: minun sisälläni on jotain vikana. Olen monella tapaa samanlainen kuin ihminen on jo kauan ollut, ja se vapauttaa.

Kuinka tavoittaa jotain rehellistä ja lapsenomaista meissä – tuoda meidät lähemmäs nuoruutta, sitä aikaa, kun kysymysten kysymisellä ja vastausten saamisella oli merkitystä? Se, mitä taiteilijasta kumpuaa vastalauseeksi

tikittävän pommikoneiston ylläpitämää yhteiskuntaa vastaan, ei saa olla vain helppo selviytymiskeino, hyvän omantunnon pyytämistä, itsensä laskemista tuon järjestelmän ulkopuolelle. Todellisuudessa kaikki on yksilöiden luomaa. Kun taiteesta tulee keino olla katsomatta itseään osana omaa perintöään, on se jo muuttunut kesyttämättömästä kapinasta esteettis-poliittiseksi

tottumukseksi. Todellisen maailman muokkaamisen sijaan taiteilija päätyy ennalta arvattavaksi kommentaattoriksi, joka lunastaa paikkansa globaalin maailman mukamaskriittisenä konsulttina. Taiteilijasta tulee supersankari, joka pelastaa meidät yksityisautoilulta ja liikalihomiselta mutta painii yksinäisyydessään eksistentiaalisten sydänsurujen, häpeän ja syyllisyyden kanssa. Kuka pelastaa supersankarin, jos hän pelastaa kaikki muut? Syttyikö kaupunkimme juuri tuleen vai huomasimmeko sen vasta nyt?

Olenko minä terve? Tulenko minä kävelemään vielä? Kukaan ei halua kuulla lääkäritä epätotuutta sen jälkeen kun pää on osunut tuulilasiin. Oletko sinä itse – minä – arvaamaton, epälooginen tai paha? Jos todella on näin, täytyisi tapahtua ihme, jotta voisimme ja haluaisimme kohdata totuuden itsestämme. Kuollut kun ei voi nähdä. Meitä on johdettu harhaan (omasta tahdostamme), kun luulemme saavamme suurimman nautinnon itsestämme. Kannamme mukamme käsitystä siitä mikä ihminen on, keitä me olemme ja minne olemme menossa. Kukaan ei tee mitään ilman että hänen teoissaan heijastuu tämä taustavaikutin, maailmankuva.

Kaikilla meillä on agenda. Illuusio siitä, että tekisimme neutraalia, objektiivista tutkimusta, taidetta puhtaalta pöydältä, on vale.

Pelkkä keskustelun avauskaan ei riitä. Taiteilijan jos kenen olisi katsottava loppuun saakka vaikka pelottaa. Mutta harvat meistä saavat todellista, pitkäkestoista nautintoa huomatussaan olevansa valmiita poisheitettäväksi – samalla tavoin kun vain harvat meistä saavat nautintoa huomatussaan etteivät pystykään muuttumaan, vaikka ovat koko elämänsä uskoneet siihen. Mutta rakas ystävä tämä on vasta alku. Toivon täytyy tavoittaa meidät, ettemme päätyisi esteettiseen, sisällölliseen ja kirjaimelliseen itsemurhaan. Jonkun täytyy tulla ja katkaista piuha sinusta, joka olet tikittävä aikapommi.

Hei, iha vitun
hyvä havainto!

Salla Vapaavuori & Emma Rönnholm:

Naftaliini

26.7. - 19.8.

Mitä tapahtuu kun tuttu esine vaihtaa materiaalia?

Kun puupöytä onkin näkkileipää. Ei enää turvallisen tukeva ja itsestäänselvä. Vain hauras ja nurkistaan mureneva.

Materiaalit ja esineet ovat kaikista todellisuuden rakenteista konkreettisimmat, tavallaan kaikista turvallisimmat. Jos kaikki muu on muuttuvaa ja katoavaa, esineet näennäisesti eivät sitä ole. Mutta esine voi kadota sisältäpäin. Aikoja sitten kuolleen sukulaisen irtaimisto vintillä on kokoelma hänen keräämiään ja rakastamiaan esineitä, joiden sisältö on hävinnyt. Muistoesine ilman muistajaa on kuin termiittien syömä talo - näennäisesti vielä pystyssä mutta jo tomuksi muuttunut.

"Puoliksi kadonneet" on unohdettu, tarpeeton huone. Matkalla kohti katoamista se muuttuu näkkileiväksi; karkeaksi, murenevaksi ja omituisen tutuksi.

Valtteri Virtanen:

Vastauksia taidegallerian merkityksestä

Teimme kuluvan vuoden maaliskuun Mikään ei koskaan muutu -näyttelyämme varten tutkimuksen taidegallerian merkityksestä. Haastattelimme turkulaisia taiteilijoita, galleristeja, kunnanvaltuutettuja ja muita kulttuurivaikuttajia. Haastatteluiden lisäksi suoritimme laajemman lomakekyselyn. Gallerian teettämiä kyselykaavakkeita oli täytettävissä julkisissa tiloissa ympäri Turkuja tammi-helmikuun 2012 aikana. Lisäksi kaavake löytyi Titanik-gallerian verkkosivuilta. Suullisten haastatteluiden viitekehysenä oli taidegallerian merkitys.

Haastateltavien kanssa keskusteltiin myös muun muassa taidepolitiikasta ja omista kulttuurimielityksistä. Vastauksissa taidegalleriat nähtiin vaihtoehtona kaupallisille tiloille sekä niin sanotulle instituutiomaisemmalle kulttuurille, kuten taidemuseoille tai hiljattain vaikkapakulttu uripääkaupunkihankkeen suuremmille tapahtumille. Taidegalleria onkin historiallisesti eräänlainen välitila taidemuseoiden ja riippumattomien taidetilojen – jollaista esimerkiksi Jokikadun kiinteistöstä taannoin toivottiin – välillä.

Toiset haastateltavista näkivät taidegallerian helppona paikkana piipahduskäynneille sekä yhteisölliselle ja olohuonemaiselle toiminnalle. Jälkimmäistä kaivattiinkin enenevässä määrin. Kiitosta sai gallerioiden – etenkin maksuttomien – suoma helppous vain poistua, jos näyttely ei miellyt. Toisille galleria taas edusti suljettua tilaa, johon poikkeamisen kynnyks on korkeahko ja jossa tarvitsee olla aktiivinen katsoja, kenties jopa taideasiantuntija näyttelystä nauttiakseen. Kuten eräässä vastauksessa todetaan, taiteilijan on helpompi saada teoksiaan esille galleriaan

kuin museoon. Gallerioiden reaktiokykyä ajan ilmiöihin pidettiin museoihin verrattuna myös nopeampana johtuen niiden pienuudesta, näyttelysuunnitelmien tekemisen arveltiin olevan joustavampaa ja nopealiikkeisempää. Eräs vastaaja toivoi, että gallerioihin järjestettäisiin perinteisten hakujen sijasta kilpailuja taideharrastajille, ja parhaiden työt laitettaisiin esille galleriaan. Gallerioissa esillä olevan taiteen laaja-alaisuus nähtiin tärkeänä; maalaustaiteen lisäksi esimerkiksi performanssia, digitaalista taidetta sekä video- ja mediataidetta on nähtävillä turkulaisissa gallerioissa. Näyttelyiden laatuun toivottiin panostettavan, ja kiinnitettävän huomiota kokonaisuuksiin kuten näyttelykausiin.

Haastatteluissa kritisoitiin Turun kaupunginvaltuuston toimia kulttuurin parissa. Kulttuuriasioiden tuntemuksen Turun poliittisella kentällä arveltiin olevan melko pintapuolista, instituutioihin perustuvaa. Joissain vastauksissa peräänkuulutettiin suhtautumista kulttuuriin itseisarvona sen sijaan, että se aina linkitettäisiin ”luovaan talouteen”. Valtion ja kaupungin tuki epäkaupallisille gallerioille nähtiin tärkeänä, ja toivottiin että tukea voitaisiin jopa pitää vakiona sen jatkuvan anomisen sijaan. Toiset vastaajat problematisoivat rahan ohjaamisen kulttuurille aikoina, jolloin esimerkiksi vanhustenhoitoon ei ole riittäviä varoja. Eräs vastaaja arvelee, että on melko mittava osa kansalaisia, joita galleriatoiminta ei kiinnosta lainkaan.

Erinäisistä julkisista tiloista kuten kirjastoista, taidemuseoista, gallerioista ja oppilaitoksista sekä internetistä löytyneen kyselylomakkeen täytti seitsemisenkymmentä ihmistä. Sen mukaan ylivoimaisesti suurin syy vierailta taidegallerioissa oli kiinnostus taidetta kohtaan. Toisena pääsyyinä oli halu kohdata uusia ideoita ja inspiroitua. Myös sosiaaliset syyt ja yleissivistävyys saivat ääniä. Vain muutamaa gallerioihin houkutteli gallerian maine, toiset mainitsivat myös avajaistarjoilut syynä vierailuihin. Ostomielessä vieraili harva, ja muutama vastaaja kiisti koskaan vierailevansa gallerioissa. Noin kolmasosa vastaajista vierailee gallerioissa yhden tai muutaman kerran vuodessa. Toinen suuri osa vastasi käyvänsä useammankin kerran kuukaudessa, jopa viikoittain.

Kyselylomakkeessa oli esittely Titanik-gallerian kiinteistöstä ja sen sijainnista sekä avoin kysymys, mitä tällaisella tilalla tulisi tehdä. Suurin osa vastaajista piti tilan nykyistä käyttötarkoitusta hyvänä, jotkut heistä toivoivat kuitenkin lisää erityisesti esittävän taiteen tapahtumia ja keskustelutilaisuuksia. Toinen suosittu vastaus oli tilan valjastaminen lasten- ja nuortenkulttuurin käyttöön sekä sen omistaminen nuorille taiteilijoille. Yksittäisiä vaatimuksia myös esimerkiksi diskon, terraarion sekä Fabergé-munanäyttelyn puolesta nähtiin.

Vastaajista reilusti yli puolet oli sitä mieltä, että taidegallerioita tulisi tukea julkisin varoin. Muutama vastaaja oli sitä vastaan, ja osa ei osannut sanoa. Suuri osa vastaajista ei olisi valmis maksamaan sisäänpääsystä gallerioihin.

Kyselyn viimeisessä kysymyksessä tiedusteltiin, onko vastaajalla jotain sellaisia esineitä tai ideoita, joita hän haluaisi taidegalleriassa esitellä. Yli puolet vastasi kieltävästi, mutta osa vastaajista kertoi olevansa halukkaita esittelemään omaa taidettaan, esimerkiksi maalauksia, installaatioita, musiikkia ja valokuvia.

Vastauksissa oli havaittavissa selviä eroja kyselylomakkeen täyttöpaikan suhteen. Taidemuseoissa tai gallerioissa täytetyissä lomakkeissa vastaukset olivat usein pohdiskelevia ja yksityiskohtaisia, josta voi olettaa että monet vastaajista ovat taidealalla. Toisaalta esimerkiksi Nummen kirjastossa tai A-killassa täytetyissä lomakkeissa vastaukset olivat yleisluontoisempia.

Frank Brümmel: *A Rose is a Rose* 23.8.-16.9.

"Fümms bö wö tää zää Uu,
pögiff,
kwii Ee.
Oooooooooooooooooooooooooo,"

ist der Beginn von Kurt Schwitters Ursonate, einer dadaistischen Sprechoper aus den zwanziger Jahren des letzten Jahrhunderts.

Das Bild, welches mit dem Wort "Baum" transportiert wird ist einer ständigen Änderung unterworfen.

Mich interessieren die Beziehungen zwischen Zeichen und Bedeutungen dieser Zeichen.

"Fümms bö wö tää zää Uu,
pögiff,
kwii Ee.
Oooooooooooooooooooooooooo,"

is the beginning of Kurt Schwitters Ursonate, a Dadaist voice opera from the 1920's.

The image conveyed by the word "tree" is subjected to a permanent change.

I'm interested in the relations between signs and meanings of these characters.

"Fümms bö wö tää zää Uu,
pögiff,
kwii Ee.
Oooooooooooooooooooooooooo,"

alkaa Kurt Schwitterin Ursonate, dadaistinen puheooppera 1920-luvulta.

Sanan "puu" luoma mielikuva on alisteinen jatkuvalle muutokselle.

Näissä kirjaimissa minua kiinnostaa merkkien ja merkitysten välinen suhde.

1. Kuinka välittää havainto moniaistisesta tilallis-ajallisesta tapahtumasta rajatulle kaksiulotteiselle ja ei-ajalliselle pinnalle? Tätä kysymystä aisteillaan (ruumiissaan) pohtiessaan on maisemamaalari kuin vahingossa myös eksistentiaalisten peruskysymysten liepeillä. Onhan maalaustaiteen kaksiulotteinen maailma meidän kolmiulotteisen ja ajallisen maailmamme suhteen transsendentti eli tuonpuoleinen. Se on: utopian kehto, myyttien paratiisi, silmän ajaton taivas.

2. Omakohtaiseen havaintoon paneutuminen ja sen ilmaiseminen maalaustaiteen keinoin purkaa meihin istuutunutta media- ja populaarikulttuurin kuvamaailmaa, ennalta määriteltäviä rajoja, näkökulmia ja asenteita - tuoden tilalle kosketuksen sisäiseen virtaavaan totuuteen, elämän tapahtumiseen.

3. Katsoja kontemploi maalausta: katsoo syventyneesti maalauksen kokonaisuutta eli musiikkia, katsoo sitä koko kehollaan. Maalauksen musiikki ui katsojan silmäaukoista sisään ja assosioituu katsojan kontemplatiivisessa kehovieleessä aistialueelta toiselle. Katsoja kokee ”maalauksen musiikin” värähtelynä ruumiinsa soluissa, mielensä lihassa. Katsoja sisäistää maalauksen paratiisin lihaansa. Ja näin kontemplaation kautta paratiisi inkarnoituu yksilössä, tästä lähtien koko maailma on hänelle maalaus. Täydellinen kauneus nauraa lauluaan katsoipa hän minne hyvänsä. Paratiisi on siksi potentiaalisesti toteutuva myös yksilön vuorovaikutuksessa, maailmassamme, joka on hänelle nyt tuo iloaan naurava maalaus. Taide on tehnyt tehtävänsä, sitä ei enää tarvita.

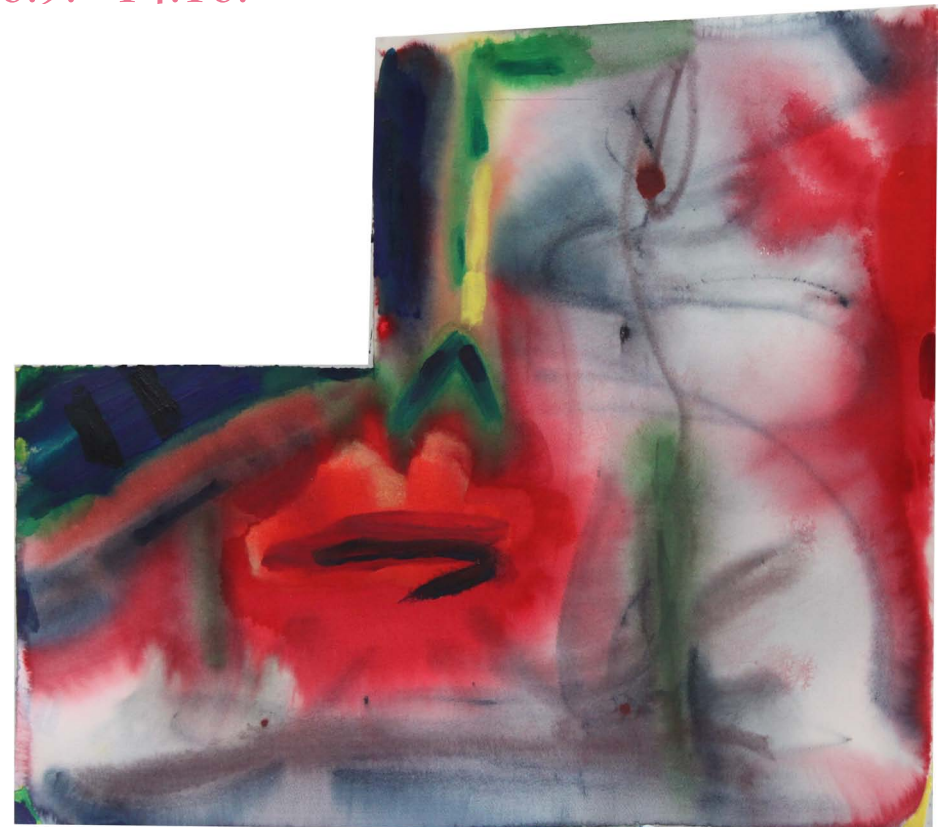
4. Aistimellisen, kauneuteen pyrkivän taiteen pyrkimys on aiheuttaa pysyvä ”vallankumous aisteissa”. Tämä tarkoittaa aistien vapautumista välineellisen järjen alaisuudesta ja tämän vapautumisen synnyttämää esteettistä tietoisuudentilaa, jossa ruumiillisuudesta tulee henkistä. Tämä kontemplaation tila on kaikkien uskontojen yhteisessä ei-kielillisessä, mystisessä ytimessä. Se on uskontojen moralistis-askeettisilta pintamuodoilta ja niiden vastavoimakseen synnyttämiltä vallitsevilta kulttuureilta kätkeyty. Se on tietoisuuden tila, jossa yksilöiden kesken toteutuu juuri sellainen yhteisöllisyys ja hyvä maailma, jota esim. poliittisesti kantaaottava taide ajaa takaa.

5. Koska taide on väline tähän viittaamaani tajunnan vastamutaatioon, on se siksi lopulta vain välivaihe. Suotuisten ulkoisten olosuhteiden (kontemplatiivis-dionyysinen yhteisöllisyys) ja sisäisten valmiuksien (aistien avautumisen kautta tapahtunut laajentunut tietoisuus) kohdatessa taidetta ei enää tarvita vaan taiteeseen kätkeyty paratiisillinen, utooppinen toteutuu elämässä ihmisten kesken. Tämä oli myös radikaalin avantgarden tavoite.

Henri Hagman:

(Hommage Leif Färdingille) *ja muita maalauksia*

20.9. - 14.10.

Henri Hagman: Nimetön / Untitled,
Akvarelli, guassi ja akryyli paperille 90 x 100 cm, 2011

James Andean

& Merja Nieminen

Cleome / Gliese 581c

18.10. - 11.11.

Cleome/Gliese 581c is an audiovisual installation by visual artist Merja Nieminen and sound artist James Andean. Combining sculptural objects, 3d mapping, real-time projected visuals, and soundprojection, the work creates a landscape that exists somewhere between sleep and waking – images shift; shapes are strange but familiar; sounds crackle and resonate; voices whisper but remain elusive.

Cleome/Gliese 581c continues an audiovisual collaboration which began with the February 2011.

Installation/exhibition Re:****Sitrũuna ja meduusa, which was premiered at Gallieria Aarni in Espoo in February 2011, and presented at NKProjekt in Berlin in November 2011. Like Re:****Sitrũuna ja meduusa, Cleome/Gliese 581c constructs a 'live' dynamic system, creating a virtual environment or ecosystem which changes and evolves inreal-time, running live in the Processing and MaxMSP programming environments. The visuals are constantly being freshly generated by Processing, and output to projectors in the gallery space; being live, the work never presents the same scene twice – each and every visual moment is entirely unique. Likewise, the audio is equally spontaneously generated;

while on first appearance the sound textures seem static, this quickly proves deceptive, as their inner detailsdrift, scatter and pulsate – every moment unique.

Where the earlier work was relegated to the projected world of both sound and visuals, Cleome/Gliese 581c extends this imaginary universe forward from the projection into the gallery space; sculptural objects link the exhibition space with the objects of the projected space, while these sculptural objects themselves act as surfaces for projection. But, do the objects capture and contain the projected world? Or are they windows to this other world of shifting planes and dimensions? Or, are they simply surfaces over which the projections sweep, dance and drift?

As with the earlier work, an important aspect of Cleome/Gliese581c is the various levels of interaction between the sound and the visuals, implying webs of causality and relationship which hint at the strange functioning of an unknown ecosystem.

The visual world is a contrast between the strangely organic and rigid architectural complexity. The projected world is a dense maze, comprised of multiple architectural layers and planes; this is populated by swarms of organic, almost cartoon-like beings. These may or may not be related to the free standing sculptural objects, which have 'escaped' from the projected world, but which then themselves act as mapped surfaces for 3d projection, thereby containing in themselves these same architectures and structures from which they have escaped. These diverse elements – different layers, techniques, outputs and materials, in both sound and vision – fuse and are completely connected: a system, a single experience.

James Andean & Merja Nieminen: Cleome / Gliese 581c

Julkaisija:
Titanik / Arte ry
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku
Finland
www.titanik.fi
www.arte.fi

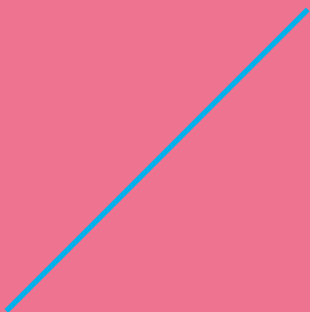
Toimitus ja työryhmä:
Heini Aho, Frank Brümmel,
Jari Kallio, Jouna Karsi,
Kimmo Modig, Hanna Seppänen,
Annukka Vähäsöyrinki,
Sebastian Ziegler

Ulkoasu:
Antti Jussila ja Frank Brümmel
Taitto:
Juha Allan Ekholm
Paino: Finepress, Turku
Paperi: Cyclus Offset 80 g/m²

Vierailevat toimittajat:
Kuvataiteilija Mikko Kuoringin
s. 2-3, s. 26 ja s. 30-31
kuvasarja "Kolme havaintoa":
15.4.2011 / 6.5.2012 / 7.8.2011"
www.mikkokuorinki.com

Yhdysvaltalainen mediataiteilija
Andrew Demirjian (s. 8-9)
vieraili Titanikin Sumu-residenssissä
4.5.-29.6.2012
www.andrewdemirjian.com

Tuottaja ja muusikko
Valtteri Virtanen (s. 20 - 21)
työskenteli Titanikissa assistenttina
2.1. - 2.7.2012

T I T A N I K

© 2012 Titanik / Arte ry ja tekijät

finepress

ISSN 1799-8565 (painettu)

ISSN 1799-8573 (PDF)

